

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Z. H.**, zastoupený JUDr. Václavem Veselým, advokátem se sídlem K Vršku 80, Jílové u Prahy, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **EG.D Holding, a.s.**, se sídlem Lidická 1873/36, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2025, čj. KUJI 47767/2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2025, čj. 31 A 47/2025-79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podstatou nyní projednávané věci je otázka, zda byly splněny zákonné podmínky pro omezení vlastnického práva žalobce zřízením věcného břemene ve prospěch osoby zúčastněné na řízení (provozovatele distribuční soustavy EG.D Holding, a. s.).

[2] Žalobce je podílovým spoluvlastníkem pozemku parc. č. XA o výměře 4 804 m² v k. ú. Š. (dále též „pozemek“). Rozhodnutím ze dne 17. 10. 2022, čj. MMJ/SÚ/176270/2022-MaJ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), stavební úřad Magistrátu města Jihlavy (dále též

„vyvlastňovací úřad“) zřídil ve prospěch osoby zúčastněné na řízení (dále též „vyvlastnitel“) věcné břemeno osobní zatěžující část pozemku o výměře 5,06 m² (výrok I.). Věcné břemeno bylo vymezeno jako oprávnění vyvlastnitel zřizovat a provozovat na pozemku zařízení distribuční soustavy (zemní kabel nízkého napětí včetně jeho součástí a příslušenství). Podle výroku III. je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečnění účelu vyvlastnění nejpozději do 4 let od právní moci tohoto rozhodnutí. Výrokem IV. byla každému ze spoluvlastníků stanovena náhrada za vyvlastnění.

[3] Proti prvostupňovému rozhodnutí podali všichni spoluvlastníci dotčeného pozemku odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2023, čj. KUJI 17728/2023, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 20. 7. 2023, čj. 31 A 26/2023-79, zamítl. Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 7. 2024, čj. 2 As 272/2023-46 (dále též „rozsudek sp. zn. 2 As 272/2023“), zrušil napadený rozsudek krajského soudu a současně rozhodnutí žalovaného v části, již bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výrokům I. a III. prvostupňového rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Dne 28. 5. 2025 žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím znovu potvrdil prvostupňové rozhodnutí o vyvlastnění a odvolání žalobce proti výrokům I. a III. tohoto rozhodnutí zamítl.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke krajskému soudu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Předně nesouhlasil s námitkou, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 272/2023. Podle krajského soudu z uvedeného rozsudku nevyplývá povinnost žalovaného vytvořit v rámci odvolacího řízení prostor pro uplatnění argumentů a předložení důkazních návrhů, jak tvrdil žalobce. Kasační soud v daném rozsudku pouze uvedl, že žalovaný byl povinen vypořádat se s uplatněnou odvolací námitkou týkající se faktické realizace záměru jiným způsobem, což učinil. Krajský soud dále uvedl, že podstata argumentace stěžovatele se zaměřovala na podmínku nezbytnosti vyvlastnění dle § 4 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále též „zákon o vyvlastnění“). V tomto ohledu se krajský soud zabýval otázkou, zda je možné dosáhnout záměru i jiným způsobem, resp. zda je třeba tuto otázku posoudit ve vyvlastňovacím řízení. Konstatoval, že možností alternativního vedení trasy se zabýval vyvlastňovací úřad, který odkázal na územní rozhodnutí týkající se daného záměru, přičemž se blíže věnoval i žalobcem předloženému alternativnímu řešení. Pokud jde o žalobcem uváděnou námitku faktické realizace záměru jiným způsobem, ke které v mezidobí došlo, jedná se dle žalovaného o pouze provizorní, dočasné řešení, které nemůže být trvalé z důvodu nedostatečného zásobování obce. Podle krajského soudu bylo na žalobci, aby dané závěry vyvrátil, což však žalobce neučinil; žádný podklad, který by vyvracel závěry žalovaného, nepředložil. Krajský soud neshledal důvodné ani žádné další námitky žalobce, a žalobu proto zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a OZNŘ

pokračování

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel setrvává na názoru, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 272/2023. Konkrétně namítal, že žalovaný byl na podkladě rozsudku zdejšího soudu povinen vytvořit procesní prostor pro uplatnění argumentů a předložení důkazních návrhů k nim. Takto však žalovaný nepostupoval. Dále namítal, že žalovaný pouze formálně doplnil svoje rozhodnutí o argumentaci, kterou převzal z vyjádření na výsledku zainteresovaného vyvlastnitel, jenž je zároveň provozovatelem distribuční soustavy. Stěžovatel zastává názor, že není přípustné, aby se provozovatel distribuční soustavy, který je zároveň v postavení vyvlastnitel, závazně a odborně vyjadřoval k možnostem či nemožnostem variantního řešení, jakožto podmínce nezbytnosti vyvlastnění. K podpoře svých tvrzení stěžovatel odkázal na § 20 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále též „zákon o vyvlastnění“) a na úpravu v jiných právních předpisech. Dále stěžovatel namítal, že v nyní projednávaném případě mohl vyvlastnitel zvolit jiné, k vlastnickému právu stěžovatele šetrnější řešení. Možnosti variantního řešení však vyvlastňovací úřad ani žalovaný nijak neověřili. Dle stěžovatele tak žalovaný a posléze i krajský soud postupovali nesprávně, v rozporu s principem subsidiarity a principem ultima ratio. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu.

[7] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a ztotožnil se s argumentací krajského soudu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[8] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že přijaté řešení bylo jediné možné a současně i šetrné vůči všem dotčeným osobám. Omezení žalobce je zcela minimální. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky. Kasační stížnost je nutno považovat za přípustnou mj. tehdy, pokud Nejvyšší správní soud vytkl v původním rozsudku prvoinstančnímu soudu vady spočívající v nepřezkoumatelnosti. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165). Právě o takovou

situaci se jedná i v nyní projednávané věci, neboť Nejvyšší správní soud původní rozsudek a rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu, že nebyla řádně vypořádána argumentace stěžovatele (podrobněji viz dále).

III.A Nerespektování právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 2 As 272/2023, a to tím, že nevytvořil stěžovateli procesní prostor pro uplatnění argumentů a předložení důkazních návrhů k nim.

[12] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Ze zrušujícího rozsudku totiž nevyplývá, že by měl žalovaný soudem stanovenou explicitní povinnost poskytnout stěžovateli prostor pro uplatnění argumentů a předložení důkazních návrhů, jak se snaží tvrdit stěžovatel. V zrušujícím rozsudku zdejší soud souhlasil se stěžovatelem, že se žalovaný důkladně nezabýval odvolací argumentací. Konkrétně se žalovaný nevypořádal s námitkou, že vyvlastnitel v mezidobí realizoval záměr jiným způsobem bez zatížení pozemku stěžovatele, z čehož stěžovatel dovozoval, že omezení jeho práv nebylo nezbytné. Nejvyšší správní soud dále akcentoval důsledek absence odpovědi na uvedenou odvolací námitku spočívající v tom, že proti ní nemohl stěžovatel uplatnit konkrétní argumentaci v žalobě (srov. bod 44 zrušujícího rozsudku).

[13] Jak přitom vyplývá z rozhodnutí žalovaného, ten uvedenou vadu napravil. Žalovaný se důkladně vypořádal s námitkou, že vyvlastnitel v mezidobí realizoval napojení jiným způsobem (bez zatížení pozemku stěžovatele). Žalovaný mj. uvedl, že provizorní řešení bylo uskutečněno z důvodu akutní nutnosti zprovoznit napojení stávající provozovny a existujících nesouhlasů vyvlastňovaných. Z těchto důvodů byl kabel provizorně veden na pozemcích p. č. XB a p. p. č. XC a ukončen na stávajícím venkovním vedení NN na sloupu na p. p. č. XC. Zde byl připojen na vodič AES 4x95 mm², jehož přenosová schopnost je však kapacitně omezena. Z tohoto vedení není možno zajistit požadovaný příkon 80 A. Jedná se tak pouze o provizorní, dočasné řešení, které nemůže být ani při snížené kapacitě trvalé, jelikož by zásobování obce elektřinou bylo nedostatečné. Provizorní řešení tak neumožňuje plný přenos výkonu a je pro trvalé řešení z kapacitních důvodů nevhodné.

[14] Z uvedeného vyplývá, že žalovaný dostal závaznému právnímu názoru zrušujícího rozsudku. Předmětnou námitku řádně vypořádal. Dostatečně odůvodnil, proč není možné vést záměr mimo dotčený pozemek trvale, resp. proč se jedná pouze o provizorní řešení. Proti uvedeným konkrétním závěrům žalovaného přitom stěžovatel konkrétně nebrojí (viz dále). Žalovaný dostal i dalším částem závazného právního názoru zrušujícího rozsudku. Lze dodat, že stěžovatel měl v době mezi vydáním zrušujícího rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 2 As 272/2023 (červenec 2024) a nového rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení (květen 2025) dostatečný prostor (cca 10 měsíců) pro uplatnění jakýchkoli argumentů či důkazů. Ty mohl předložit i v řízení před krajským soudem. Stěžovatel však žádné relevantní protiargumenty, které by vyvrátily závěry žalovaného, nepředložil.

III.B Posouzení existence variantního řešení záměru

pokračování

[15] V dalším okruhu námitek stěžovatel dovozoval, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili otázku alternativního vedení trasy (mimo dotčený pozemek stěžovatele).

[16] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v rámci vyvlastňovacího řízení není povětšinou prostor pro posuzování, zda existují alternativní varianty řešení stavebního záměru (trasy). Ten je dán primárně v územním řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, čj. 1 As 361/2016-75, bod 34, proti němuž směřující ústavní stížnost Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 16. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 4/18, dále rozsudek ze dne 16. 7. 2015, čj. 7 As 105/2015-47, ze dne 29. 8. 2017, čj. 8 As 187/2016-51, ze dne 11. 8. 2021, čj. 2 As 317/2020-41, ze dne 19. 1. 2022, čj. 8 As 222/2021-45, bod 18). Shodný právní názor zastává i odborná literatura (srov. komentář k § 3 v HANÁK, J., a kol. *Zákon o vyvlastnění. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2020).

[17] Lze připustit, že uvedené závěry byly v judikatuře Nejvyššího správního soudu v některých případech modifikovány (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, čj. 6 As 171/2020-66, a ze dne 24. 11. 2021, čj. 10 As 365/2021-94). V daných věcech nicméně Nejvyšší správní soud posuzoval specifickou situaci. Nešlo totiž o to, že by žalobci (vyvlastnění) ve snaze vyhnout se vyvlastnění přišli pouze s laickým tvrzením stran alternativního vedení trasy tak, aby trasa vedla mimo jejich pozemky. Žalobci kvalifikovaně poukazovali na to, že byla zpracována variantní projektová dokumentace obsahující podrobné, realizovatelné varianty, a proto vyvlastňovací úřad mohl reálně hodnotit, proč vyvlastnitel nezvolil jinou z variant projektové dokumentace a zda zvolená varianta naplňuje principy subsidiarity a proporcionality vyvlastnění. K tomu, aby kasační soud v nynější věci mohl vůbec uvažovat o aplikaci takových závěrů na danou věc, tak bylo v první řadě nutné, aby uplatněné námitky ve vyvlastňovacím řízení byly dostatečně konkrétní a kvalifikované, resp. aby je podložil odborným podkladem (např. projektovou dokumentací). Takto však stěžovatel nepostupoval. Stěžovatel předložil pouze návrh řešení z prosince 2020 (který se netýkal umístění kabelu NN, ale novostavby 3 rodinných domů), do něhož bylo ručně zakresleno vedení NN podél hranic pozemku parc. č. XA. Uvedený návrh, resp. s ním související argumentaci přitom vyvlastňovací úřad náležitě vypořádal. Akcentoval obsah územního rozhodnutí v dané věci, které se alternativními variantami zabývalo, a nad rámec toho vysvětlil, z jakého důvodu nebylo možné řešení navrhané stěžovatelem realizovat (viz výše). V takové situaci tak nelze mít stěžovatelem navrhanou variantu za vhodnější, resp. lépe odpovídající principu subsidiarity vyvlastnění. I v kasačním řízení setrvává v rovině obecné a odborně nepodložené argumentace, když namítá, že distribuční soustava mohla být vedena způsobem šetrnějším k právům vyvlastňovaných po hranicích dotčených pozemků, aniž by zohlednil správními orgány dovozenou a podloženou nemožnost jiného napojení. Správní orgány uvedly i plně přezkoumatelnou argumentaci stran realizovaného provizorního napojení, resp. nemožnost jeho převedení na trvalé. Akcentovaly jeho neschopnost zajistit kapacitně dostatečné napojení obce a dotčených subjektů elektřinou. Jak správně dodal krajský soud, nebylo důvodu, aby žalovaný ověřoval faktickou realizaci záměru jiným způsobem ohledáním na místě, pokud o této dočasné realizaci ani nebylo sporu. To tím spíše v situaci, kdy dle kolaudačního souhlasu ze dne 24. 10. 2023 byla přípojka NN realizována podle územního rozhodnutí. V době rozhodování žalovaného tedy dočasné provizorní řešení již neexistovalo, a nebylo tudíž co ohledávat.

[18] Není současně pravdou, že by žalovaný pouze nekriticky převzal vyjádření na řízení zainteresovaného vyvlastnítele, jak se mylně domnívá stěžovatel. Žalovaný logickou argumentací vypořádal vznesené námitky, resp. podstatu řešené věci. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by vyvlastnitel nebyl oprávněn se vyjadřovat k možným variantním řešením záměru. Ostatně ani stěžovatel neuvádí žádné konkrétní ustanovení, ze kterého by takové explicitní omezení vyvlastnítele vyplývalo. Zákon stanoví, že žádost o vyvlastnění musí obsahovat mj. i doložení skutečností nasvědčujících tomu, že podmínky pro vyvlastnění byly splněny (§ 3 odst. 1 a § 18 zákona o vyvlastnění). Jelikož stěžovatel namítal, že podmínka nezbytnosti nebyla splněna, neboť vyvlastnitel realizoval zamýšlený záměr jiným způsobem, bylo zcela na místě, aby se k tomu vyvlastnitel vyjádřil. Pokud pak stěžovatel závěry vyvlastňovacího úřadu nijak odborně nezpochybnil, nebyl dán důvod obstarat si v řízení před žalovaným odborný posudek.

[19] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani stěžovatelův odkaz na § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění, dle kterého platí, že *náhrada se stanoví na základě znaleckého posudku vyhotoveného na žádost vyvlastňovaného, pokud jej vyvlastňovaný předloží vyvlastňovacímu úřadu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy bylo vyvlastňovanému doručeno uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení, v opačném případě se náhrada stanoví na základě znaleckého posudku podle § 5 odst. 2 písm. a) vyhotoveného na žádost vyvlastnítele; ustanovení § 10 odst. 4 tím není dotčeno*. Citované ustanovení vymezuje podmínky porřízení znaleckého posudku pro účely stanovení náhrady za vyvlastnění. Náhrada za vyvlastnění může být určena pouze na základě vypracovaného znaleckého posudku (srov. § 20 In: *Zákon o vyvlastnění. Liniový zákon*. 1. vydání, 2023, s. 73-77). Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, že při stanovení náhrady za vyvlastnění se předně použije znalecký posudek vyhotovený na žádost vyvlastnítele, přičemž teprve v situaci, kdy jej vyvlastňovaný nepředloží, stanoví se náhrada na základě znaleckého posudku vyhotoveného na žádost vyvlastnítele. Možnost předložení znaleckého posudku k náhradě za vyvlastnění však není rozhodná pro nyní projednávanou otázku, tj. možnosti vyvlastnítele vyjádřit se k možnostem či nemožnostem alternativního řešení. Irelevantní je i poukaz stěžovatele na řízení podle jiných právních předpisů. V dané věci bylo postupováno podle pravidel obsažených v zákoně o vyvlastnění.

III.C Porušení ústavních práv stěžovatele

[20] Stěžovatel dále namítal, že přístup krajského soudu potvrzující postup správních orgánů porušuje jeho ústavně zaručená práva.

[21] Soud přitakává stěžovateli v tom, že institut vyvlastnění představuje nucený zásah do vlastnických práv, přičemž jeho možnosti jsou limitovány jak čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, tak § 3 a násl. zákona o vyvlastnění. Nezbytným ústavněprávním předpokladem vyvlastnění či omezení vlastnického práva je veřejný zájem na tomto výjimečném postupu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2021, čj. 2 As 317/2020-41, bod 19). Obecně musí být veřejný zájem ve vyvlastňovacím řízení prokázán (§ 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění). Nicméně toto pravidlo se neuplatní tehdy, vyplývá-li určitý veřejný zájem přímo ze zákona, což je mj. případ staveb distribuční soustavy podle zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon (dále též „energetický zákon“). Podle § 3 odst. 2 energetického zákona se mimo jiné distribuce elektřiny uskutečňuje ve

pokračování

veřejném zájmu. Stavby sloužící pro distribuci elektřiny a stavby s nimi související jsou zřizovány a provozovány ve veřejném zájmu. Pro zřízení a provozování distribuční soustavy lze odejmout nebo omezit vlastnické právo k pozemku nebo ke stavbě podle jiného právního předpisu. Podle § 25 odst. 3 písm. e) energetického zákona platí, že provozovatel distribuční soustavy má právo v souladu se zvláštním právním předpisem zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení distribuční soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení. Podle § 25 odst. 4 energetického zákona je pak provozovatel distribuční soustavy povinen zřídit věcné břemeno umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely uvedené v odstavci 3 písm. e), a to smluvně s vlastníkem nemovitosti za jednorázovou náhradu ve výši ceny zjištěné podle oceňovacího předpisu, pokud se strany nedohodnou jinak; v případě, že vlastník není znám nebo určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zvláštního právního předpisu, vydá příslušný vyvlastňovací úřad na návrh příslušného provozovatele distribuční soustavy rozhodnutí o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části. To však na druhou stranu neznamená, že ve vyvlastňovacím řízení není třeba vážit převahu tohoto veřejného zájmu na dosažení požadovaného účelu nad zachováním práv vyvlastňovaného, jak plyne z § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, čj. 1 As 361/2016-75, ze dne 9. 8. 2017, čj. 8 As 187/2016-51, nebo ze dne 11. 8. 2021, čj. 2 As 317/2020).

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že správní orgány se důkladně zabývaly všemi podmínkami vyvlastnění, a to včetně převahy veřejného zájmu nad právy vyvlastňovaného a podmínkou nezbytnosti vyvlastnění. Příležitě akcentovaly, že na dotčeném pozemku prokazatelně již několik let existuje stožárová trafostanice a nadzemní vedení VN a NN. Proti existenci těchto zařízení spoluvlastníci pozemku (vč. stěžovatele) nebrojili. Jak přitom uvedl vyvlastňovací úřad, umístění nového kabelového vedení zatíží dotčený pozemek věcným břemenem v rozsahu menším než 0,15 % z celkové výměry dotčeného pozemku (zatíženo bude cca 5 m² pozemku), přičemž zatížení bylo navrženo tak, aby v plném rozsahu využilo ochranné pásmo stávajícího vedení elektřiny a stožárové trafostanice. Stěžovatel nebude na stávajícím využití dotčeného pozemku co do rozsahu jeho využití omezen více, než byl doposud z důvodu ochranného pásma. Nelze proto souhlasit ani s tvrzením stěžovatele, že jeho vlastnické právo je na základě energetického zákona umenšováno. Není současně pravdivé tvrzení, že by se vyvlastňovací orgán nesnažil se stěžovatelem uzavřít v souladu se zákonem dohodu. Z obsahu spisu vyplývá, že vyvlastňovací úřad se o uzavření dohody se spoluvlastníky dotčeného pozemku (vč. stěžovatele) opakovaně snažil, avšak bez úspěchu. V takovém případě je pak vyvlastňovací úřad ze zákona oprávněn přistoupit k zahájení vyvlastňovacího řízení. Podle názoru soudu bylo dostáno i dalším povinností obsaženým v čl. 11 Listiny a v zákoně o vyvlastnění. Takový postup pak nelze považovat za porušení materiálního jádra Ústavy ČR, resp. ani dalších stěžovatelem akcentovaných imperativů (mj. principy rovnosti, subsidiarity a ultima ratio).

[23] Pokud pak stěžovatel závěrem kasační stížnosti odkazuje na námitky, které byly uplatněny v dřívějších řízeních, konstatuje soud, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na argumentaci v předchozím podání

v řízení před krajským soudem (či ve správním řízení) nesplňuje zákonné požadavky na kasační stížnost. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. Povinností soudu není za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší (srov. nález Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05, jakož i např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, a dále rozsudky téhož soudu ze dne 16. 2. 2012, čj. 9 As 65/2011-104, ze dne 20. 10. 2010, čj. 8 As 4/2010-94, ze dne 21. 11. 2003, čj. 7 Azs 20/2003-44, ze dne 17. 3. 2005, čj. 7 Azs 211/2004-86, ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, ze dne 20. 3. 2014, čj. 6 As 119/2013-70 atp.).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[26] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Podle § 60 odst. 5 soudního řádu správního má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. listopadu 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu